

A kincses sziget

Aznap egy félreeső, titkos kis szigetre kormányozta a hajót Pöttyös kapitány. Még évekkel ezelőtt fedezte fel, és el is nevezte Gyümölcs szigetnek, hiszen a part közelében kókusz, beljebb banán, utána narancs, a magasabb részeken pedig alma, körte, sőt még málna is termett. Rendszeresen itt töltötték fel a készleteket, ha fogytán volt a vitamin a hajón. Most is úgy indult, ahogyan szokott. Este kikötöttek az öbölben, aztán reggel kipihenten indultak a partra. Már előre szájukban érezték a friss, zamatos gyümölcsök ízét. Hanem amikor kihúzták a csónakot a fövényre, nem várt meglepetés fogadta őket. Seholy egy fia dió a kókuszpálmákon, és beljebb sem jártak nagyobb sikerrel. Lekopasztva a rengeteg banáncserje, üresek az almafák, semmi málna a bokrokon. Mindössze Tücsi talált egy szem szamócát, és búsan jegyezte meg:

– Hát ezzel nem fogunk jól lakni.

– Na igen, nem valami bőséges a termés – jegyezte meg Melák, miközben szomorúan visszaindultak üres kosaraikkal.

– Talán valami gyümölcsvész pusztított – vélekedett Nyurga.

Hordó kutya is lógó fülekkel bandukolt a csapat mellett, de amikor az erdőből visszaértek a partra, hirtelen erősen szimatolni kezdte a földet, és csaholva elszaladt. Nem messze az öböltől, egy szirt mögött érték utol. Nagyon szomorú látványban volt részük. A fövénynek az a része telis teli volt letépett levelekkel, összetört gallyakkal, földre esett és szétaposott gyümölcsökkel.

– Hát itt a magyarázat: valakik kirabolták a szigetet – állapította meg Pöttyös Kapitány.

– Ezt én látni sem bírom – fakadt ki Panka. Levette válláról tarisznyáját, és elkezdte összegyűjteni a szanaszét heverő törmelékeket.

– Úgy is van, legalább tegyünk rendet itt! – helyeselt Pöttyös Kapitány, és követték Panka példáját a többiek is.

Nagy gyümölcsös kosaraikkal egy helyre hordták a maradványokat, aztán pár nagyobb pálmalevéllal szépen ki is söpörték a homokos partot. Bár öten szedték a szemetet, legalább fél napig eltartott a munka. Fáradtan huppantak le a

homokba amikor végeztek, de jóleső érzéssel néztek körbe – végre megint rend van. Ahogyan így pihengettek, furcsa zajokra lettek figyelmesek. Csörgés – zörgés, és halk beszéd hallatszott a fák közül. Talpra szökkentek mind.

– Itt vannak a rablók! – kiáltott ijedtében Tücsi.

– Akkor jól ellátom a bajukat! – horgadt fel Melák, és gyorsan a többiek elé állt, hogy megvédje barátait, ha kell. Ők viszont a széles háta és válla mögül alig látták, mi történik, de felkészültek a támadásra.

Tücsi gyorsan elbújt egy gyümölcsös kosár alatt, Panka Pöttyös Kapitány háta mögé húzódott, Nyurga pedig a nyakát nyújtogatta, és napellenzőt csinált a kezéből. Mivel ő ellátott Melák feje fölött, pár pillanat múlva fel is fedezte, mi okozta a zajt.

– Harcosok közelednek, néhányan lándzsával a kezükben – kezdte sorolni amit lát, és ezzel jól meg is ijesztett mindenkit, de így folytatta: a többiek nagy ládákat cipelnek. Lányok is jönnek, virágfüzérékkel – tette hozzá végül. A jövevények lassan előbukkantak a fák közül, és már láthatta az egész Pöttyös csapat, hogy békés látogatóik érkeznek. Sötétbarna bőrű, fűszoknyás bennszülöttek közelítettek feléjük, már messziről integetve. Hordó kutyus farokcsóválva szaladt eléjük, és Pöttyös Kapitány is az üdvözlésükre indult. Félúton találkozott a szigetlakók vezetőjével, aki színes madártollakból készült fejdísz viselt.

– Köszöntelek Nagyfőnök, - hajolt meg előtte Pöttyös Kapitány – elnézést, hogy betolakodtunk szigetedre, de úgy tudtuk, nem lakik itt senki.

– Köszöntelek én is, Idegen Kapitány. Békésen és visszahúzódva élünk kis falunkban a sziget túlsó oldalán. Mi már láttunk titeket korábban is, amikor itt jártatok, és azt is láttuk, hogy rendesen viselkedtetek. Csak annyit vittetek szigetünk bőségesen termő kincseiből, amit mi úgysem tudtunk volna elfogyasztani. Azzal pedig, hogy ilyen gondosan megtisztítottátok a partot, bebizonyítottátok, hogy szigetünk igaz barátai vagytok.

A törzsfőnök ezután elmesélte, hogy valami kapzsi bazári uzsorások találtak rá a szigetre, és szolgálkával szedettek össze minden itt termő ínycséséget, amit csak találtak.

– Amennyire csak lehetett, megelőztük őket. Bár nagy pusztítást végeztek, ahonnan csak lehetett, megmentettük előlük a termést. Jut belőle nektek is, hálánk jeléül – mondta, és intett a ládát cipelő harcosoknak, akik el kezdték telepakolni a Pöttyös legénység kosarait banánnal, kókuszdióval, körtével, almával, málnával.

Jól meglepődtek azonban, amikor az utolsó, fejtetőre borított kosárhoz értek, és megemelték.

– Jajj, ne bántsatok! – hangzott alóla Tücsi kiáltása, aki egészen addig ott reszketett.

Miután jól kikacagták a „bátor matrózt”, ő elővette szájharmonikáját és olyan muzsikálásba kezdett, hogy az este végén mindenki csak őt bálványozta.

VÉGE